

DANIELLE STEEL

MOȘTENIREA SECRETĂ

Traducere din limba engleză
CRISTINA STOENESCU / GRAAL SOFT

Capitolul 1

Era una dintre zilele acelea de ianuarie newyorkeze, când iarna părea că nu se mai sfârșește. Ninsorile-record începuseră încă de prin noiembrie. Iar cea de dimineață, a doua din săptămâna aceea, se transformase în zloată însoțită de un vânt tăios. Oamenii alune-cau și se duceau de-a dura pe gheață, strângând din dinți când vântul le ardea fața. Era o zi numai bună de stat în casă, iar Hal Baker era așezat la biroul lui din cadrul unei filiale a Băncii Metropolitane situată pe Park Avenue.

Cu doar trei ani în urmă, banca se aflase chiar la granița cu cartierele din New York care rămăseseră fără curent electric din cauza uraganului care devastase orașul. Deși se afla la doar câteva străzi mai la nord de zona afectată de întreruperea curentului electric și de inundații, banca nu își întrerupsese activitatea și continuase să își servească clienții și, într-un gest de compasiune civică, oferise sendvișuri și cafea victimelor inundațiilor.

Hal era responsabil cu seifurile din bancă, o muncă pe care alții o considerau obositoare, dar care lui îi plăcuse dintotdeauna. Îi pria contactul cu clienții mai vechi ai băncii, atunci când aceștia veneau să umble prin lucrurile lor, să își verifice certificatele de acționari sau să depună noi testamente în seifurile pe care le închiriaseră. Stătea de vorbă cu ei când simțeau nevoia să o facă, fapt ce se întâmpla adesea, sau îi lăsa în pace, dacă așa preferau. Pe majoritatea clienților îi știa din vedere, și pe mulți după nume. Era, de altfel, foarte atent la nevoile lor. De asemenea, îi plăcea să se întâlnească

și cu clienții tineri, mai ales cu aceia care nu avuseseră niciodată o cutie de valori, explicându-le importanța acestora pentru documentele și obiectele valoroase, mai ales că apartamentele în care locuiau nu erau foarte sigure.

Hal își lua slujba în serios, la cei șazeci de ani pe care îi împlinise mai avea doar cinci ani până la pensie, fără nici o ambiție arzătoare. Era căsătorit, avea doi copii mari, iar faptul că era șeful să conducă departamentul de cutii valorice din bancă se potrivea cu personalitatea lui. Era o persoană comunicativă, de douăzeci și opt de ani era angajatul filialei respective, iar zece ani înainte de asta lucrase la o altă filială a băncii. Spera să își termine ultimii ani de carieră în cadrul acestui departament. Pentru el, cutiile valorice din seif reprezentau o responsabilitate importantă. Clienții le încredințau cele mai valoroase bunuri, uneori chiar și cele mai întunecate secrete, într-un loc în care nimeni nu avea acces și nimeni nu putea să le atingă, în afara lor.

Banca era situată în East Thirties, pe Park Avenue, un cartier rezidențial elegant numit Murray Hill, care fusese dintotdeauna presărat cu clădiri de birouri. Erau oameni care lucrau în zonă, dar și persoane mai în vârstă, care rămăseseră în clădirile rezidențiale. Nici unul dintre clienții în etate nu se aventura afară din casă în acea zi. Străzile erau alunecoase din cauza lapoviței și oricine care avea de ales decisese să stea în casă, ceea ce însemna o zi bună pentru Hal, care voia să ajungă la zi cu documentele care se tot adunaseră pe biroul lui de la Sărbători încoace.

În ziua aceea, Hal avea trei probleme de rezolvat. Plata pentru două dintre cutiile de valori mai mici nu mai fusese achitată de treisprezece luni, iar clienții care le închiriaseră nu au mai răspuns la înștiințările pe care le trimisese în urmă cu o lună, reamintindu-le de plățile întârziate. Neplata seifurilor însemna că ele fuseseră abandonate, chiar dacă uneori mai erau și excepții. După ce așteptase o lună peste anul neplătit, fără nici un răspuns la înștiințările oficiale, Hal putea acum să sune un lăcătuș să le deschidă, chiar dacă, de multe ori, găsea cutiile goale. Unii oameni nu se mai deranjau să transmită băncii că nu mai aveau nevoie de ele, nu mai achitau chiria lunară și apoi aruncau cheile. În aceste două cazuri, dacă cutiile erau

goale. Hal putea să le pună pe lista de așteptare pentru oamenii care aveau nevoie de ele. De obicei, lista era mai lungă pentru cele mai mici. Și, deși era frustrant să aștepte treisprezece luni pentru a le deschide, aceasta era procedura legală la orice bancă din New York, odată ce clienții încetau să plătească. Ar fi fost mai ușor să notifice banca, să renunțe la cutia de valori și să le înmâneze cheile. Dar unii oameni nu se deranjau, uitau sau, pur și simplu, nu le păsa.

Cea de-a treia cutie de care trebuia să se ocupe în ziua aceea era într-o situație diferită. O văzuse de câteva ori de-a lungul anilor și și-o amintea în mod special. Era o doamnă foarte distinsă, care i se păruse politicoasă, deși nu stătuse niciodată de vorbă cu el. Nu o mai zărise de aproape cinci ani, iar chiria seifului nu mai fusese plătită de trei ani și o lună. El trimisese înștiințarea standard la un an după ce plățile fuseseră oprite, apoi așteptase încă o lună, așa cum prevedea legea, înainte ca aceasta să fie deschisă de lăcătuș, în prezența unui notar public. Era una dintre cele mai mari cinci cutii de valori din bancă. În prezența notarului, el îi inventariase cu grijă conținutul, așa cum și trebuia să facă. Astfel, descoperise mai multe dosare cu scrisul îngrijit al proprietarei, unul cu fotografii și altul cu documente și hârtii, incluzând câteva pașapoarte expirate, americane și italiene, eliberate la Roma. Erau două teancuri groase cu scrisori, unul cu un scris de mână european, de modă veche, în italiană, strânse într-un pachet îngrijit, legat cu o panglică albastră decolorată. Și celelalte scrisori, legate cu panglică roz, fuseseră scrise de mâna unei femei, în limba engleză. Și încă douăzeci și două de cutii de bijuterii îmbrăcate în piele, majoritatea cu o singură piesă, pe care el le notase fără să le examineze îndeaproape. Dar chiar și ochiul său neantrenat putea să își dea seama că bijuteriile erau valoroase. El le scrisese simplu în caiet ca inel cu diamant, brățară, colier, broșă, fără nici un alt detaliu, pentru că nu avea competențele pentru așa ceva și nici nu i se cerea în fișa postului. Căutase și un testament, prin care s-ar fi dovedit că proprietara seifului decedase, dar nu găsisese nimic printre documente.

Deși clienta închiriasse cutia de valori în urmă cu douăzeci și doi de ani, el nu avea nici o idee ce i s-ar fi putut întâmpla între timp. Și, de asemenea, conform legii, el așteptase exact doi ani după ce cutia

fusese deschisă, dar nu aflase vreo veste de la clientă. Sarcina lui era acum să notifice tribunalul din New York despre existența cutiei abandonate, de lipsa vreunui testament și să îi înmâneze conținutul.

Cei de la tribunal erau obligați să stabilească dacă chiriașul cutiei decedase, iar în absența unui testament sau a vreunui document în acest sens, ei trebuiau să dea un anunț la ziar, invitând rudele sau moștenitorii acelei persoane să intre în posesia bunurilor. Dacă în termen de o lună nu apărea nimeni atunci statul New York trebuia să scoată conținutul cutiei la vânzare. Însemnările și documentele trebuiau să fie păstrate însă timp de șapte ani, în cazul în care ar fi apărut vreo rudă. Erau legi foarte stricte care protejau interesul proprietarilor, în cazurile unde nu exista nici un testament. Hal urmăse întotdeauna procedurile cu strictețe.

Azi începea cea de-a doua etapă a demersurilor, prin notificarea tribunalului referitor la cutia abandonată. De vreme ce femeia care o închiriasse ar fi trebuit să aibă aproape nouăzeci și doi de ani, era foarte posibil ca ea să fi decedat, fapt pe care judecătoria trebuia să îl valideze înainte să continue procedura. Numele ei era Marguerite Wallace Pearson di San Pignelli. Hal bănuia că bijuteriile pe care le inventariase ar putea fi de o valoare considerabilă. Era responsabilitatea Curții să găsească un evaluator, dacă proprietara, într-adevăr, decedase fără să fi lăsat vreun testament sau vreun moștenitor. Curtea trebuia să determine valoarea obiectelor, înainte ca ele să fie scoase la licitație.

După cum prevedea procedura, Hal îl chemă pe lăcătuș să deschidă cele două cutii mai mici, apoi îl sună pe funcționarul de la tribunal să îl întrebe dacă ar putea să trimită o persoană să examineze conținutul cutiei mai mari împreună cu el. Se aștepta să mai dureze până când judecătoria va trimite pe cineva. Nu aveau destui angajați și erau veșnic ocupați cu proprietățile și afacerile persoanelor care mureau fără să aibă vreun testament.

Se făcuse ora unsprezece când Hal sună la tribunal, la telefon îi răspunse Jane Willoughby. Era o studentă la Drept, aflată într-un stadiu de practică de un trimestru la Curtea judecătorească pentru a obține mai multe credite, urmând ca în luna iunie să își termine cursurile la Facultatea de Drept din Columbia, pentru ca apoi să își

ia examenul de barou, în aceeași vară. Nu își dorise să fie stagiară la tribunal, dar acela fusese singurul post disponibil pe care îl găsisese. Ea ar fi vrut să lucreze în domeniul dreptului familiei, specialitatea pentru care se pregătea, pentru drepturile copilului. Cea de-a doua variantă pe care și-ar fi dorit-o era criminalistica, domeniu ce părea interesant, dar nici în acest departament nu se eliberase vreun loc. I se oferiseră doar posturi de funcționar la Parchetul General și la Tribunal. Considerase ambele opțiuni deprimante, de vreme ce urma să aibă de-a face numai cu probleme care au legătură cu persoane decedate și hârțogăraie fără sfârșit, fără nici un contact uman. Alesese tribunalul, simțindu-se blocată în acest post și disprețuind-o pe femeia pentru care lucra. Șefa ei, Harriet Fine, era o femeie plictisită, ștearsă, căreia, în mod evident, munca nu îi aducea nici o satisfacție, dar cum avea nevoie de bani, niciodată nu avusese curajul să riște și să își dea demisia. Comentariile constant negative și atitudinea ei posacă îi îngreunau munca lui Jane, drept urmare abia aștepta să se termine cazul la care lucra. Mai avea două luni de cursuri și o teză de predat și termina facultatea. Slujba de funcționar era ultimul pas către absolvire și avea nevoie de o scrisoare de recomandare din partea lui Harriet. De două luni, începuse să își trimită CV-ul la firmele de avocatură din New York.

Jane răspunse la telefonul de pe birou la al doilea apel, iar Hal îi explică situația cu o voce plăcută, oficială. Ea își notă informațiile despre cutia de valori a doamnei di San Pignelli, știind că primul lucru pe care trebuia să îl facă era să determine dacă proprietara decedase. După aceea, puteau să continue procedura, iar un angajat al Curții judecătorești trebuia să se întâlnească cu Hal la bancă, pentru a efectua inventarul obiectelor împreună, pentru ca apoi să le solicite pentru achiziție publică și să aștepte rezultatele anunțului dat la ziar pentru a-i găsi pe eventualii moștenitori. Tribunalul înregistrase recent un caz fără moștenitori care a fost soluționat printr-o vânzare la Christie's, în urma căruia statul a încasat o sumă frumoasă, Jane nu lucrase la acest caz. Harriet se comportase de parcă fusese victoria ei personală, deși nu era meritul ei că nu apăruseră moștenitori. Jane prefera latura mai umană a lucrurilor, se bucura când venea cineva să își ceară moștenirea. Unele persoane